



Arrest

nr. 339 663 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 15 september 2021 aan in België en dient op 23 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 maart 2023 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. S. (...) (^(...))1990), verklaart van Afghanistan afkomstig te zijn en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitisch moslim. U woonde van uw geboorte tot eind 2014 in het dorp Mangal, in het district Azra in de provincie Logar, samen met uw vader, uw moeder, uw kinderen, uw zussen en uw broers. U bent sinds 2011 getrouwd met S. B. (...), die zich in Mangal bevindt. U heeft twee zonen en één dochter en zij bevinden zich eveneens in Mangal in het huis van uw ouders.

Tijdens uw schoolgaande jaren hielp u uw vader op de velden bij uw huis. Sinds u zich kan herinneren had uw familie een grondconflict omtrent die velden met de zonen van mullah M. A. (..), de paternale neef van uw vader. Ze eisten de vruchtbare gronden op en gunden jullie enkel het deel dat niet kon worden gecultiveerd.

U studeerde in 2011 af in de twaalfde graad aan de middelbare school van Azra. Hierna begon u te werken bij een lokale afdeling van de National Directorate of Security (NDS). U trainde twee of drie maanden in Logar en daarna deed u negen maanden operaties in uw district Azra. U stopte vroegtijdig en volgde daaropvolgend een lerarenopleiding aan het Teacher Educational Center in Nangarhar in de periode 2013-2014.

Ongeveer acht jaar geleden, op 7 oktober 2014, begaf u zich van Nangarhar naar huis omdat uw moeder ziek was. Die dag vond in uw contreien een raid door de Amerikanen plaats. Ze landden met een helikopter in het nabijgelegen Arabchel, waar ze een herder met de naam Lo. (..) neerschoten. Daarna kwamen ze naar uw huis, dat door de hoge ligging gunstig was voor een overzicht over het hele dorp, om strategisch doelen neer te schieten en om verdachten te lokaliseren en naar het huis te brengen. Tijdens de beschietingen, die van de ochtend tot de namiddag duurden, werden u en uw familie ondergebracht in één kamer. Vanop jullie dak schoten de Amerikanen de talib Gh. (..) neer.

Na de aanval lichtten de zonen van mullah M. A. (..) de broer van Gh. (..), Ja. (..), in over het gebeuren. Hierop verdacht de talib Ja. (..) u van de moord op zijn broer, omdat u bij de NDS had gediend en u uw huis had opengesteld. Hij bedreigde u en zei dat u een maand de tijd had om te bewijzen dat u onschuldig was. U zou zich moeten aandienen bij L. M. (..) in Bagak, die gekend was om zijn lugubere en meedogenloze behandeling van voormalig overheidspersoneel.

U besloot onder te duiken bij uw schoonbroer in Nangarhar in Mawlawi Khales Families area, waar de situatie drie tot vier jaar stabiel leek. Daesh en de taliban verwierven echter ook in die regio toenemende controle. Op de markt vlakbij het huis van uw schoonbroer waren soms mensen vanuit Azra aanwezig, die mogelijks uw belagers inlichtten over uw verblijfplaats. Twee ouderen van de taliban verwittigden hierop uw schoonbroer dat hij onderdak bood aan een misdadiger en hij u moest buitenzetten. Hij beweerde dat u niets had gedaan en eiste dat ze eerst bewijzen aandroegen, wat niet gebeurde.

Om deze reden werd uw schoonbroer vlak voor het einde van de vastenperiode eind juni 2017 of midden juni 2018 vermoord toen hij van een tankstation naar huis reed. Hij nam een lifter mee die hem onderweg in zijn zij neerschoot, waarna hij tegen een muur crashte. Hierop kwamen bewapende mensen uit een andere auto en werden hem de genadeschoten toegediend. Zijn bezittingen werden afgenomen en jullie konden zijn lichaam afhalen in het publieke ziekenhuis van Nangarhar.

Veertig dagen na zijn dood besloot u te vertrekken uit Afghanistan nadat uw vader, uw echtgenoot en uw zussen u adviseerden dat dat de veiligste optie was. U was meer dan een jaar onderweg. U reisde onder meer via Slovenië, waar u tweemaal uw vingerafdrukken afstond, respectievelijk op 06/09/2021 en op 12/11/2021. U reisde door naar België waar u op 15/09/2021 aankwam en twee dagen later een asielaanvraag indiende. Op 04/11/2021 volgde reeds een eerste interview bij DVZ waar uw personalia werden bevestigd. Op 08/11/2021 werd een terugkeerverzoek aan de Sloveense instanties ingediend, die dat aanvaardden. Op 17/05/2022 bood u zich opnieuw aan in het aanmeldcentrum en achtte België zich verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarna u op 30/05/2022 een tweede interview aflegde bij DVZ en u hier de redenen om uw verzoek tot internationale bescherming kon uiteenzetten.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, twee kopies van schooldocumenten, twee kopies van brieven van de dorpsouderen, twee foto's van uw overleden schoonbroer en een werkdocument van uw werk bij een kippenbedrijf in Waregem neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u lijdt aan Hepatitis B. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf u aan dat u sinds vijf maanden de medicatie Viread inneemt en u zich beter voelt. U legde geen medisch attest voor, het interview kon zonder noemenswaardige problemen plaatsvinden en geen enkel signaal wees erop dat het door uw Hepatitis B te moeilijk was de procedure te doorlopen of uw verhaal te vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw werk bij de NDS en hun verdenking aan uw adres van de moord op de talib G. (..). Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Eerst en vooral legde u tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen af omtrent uw werk bij de NDS en de daarmee verbonden chronologie.

Ten eerste meldde u bij uw eerste interview bij DVZ niet dat u ooit als soldaat had gediend en gaf u als beroep enkel landbouwer aan (DVZ verklaring 04/11/2021). U wees er bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op dat u bij DVZ niet de kans had gehad in detail in te gaan op uw case of uw redenen van vertrek en ze u bij uw eerste DVZ interview enkel naar uw reis vroegen, waar ze bij uw tweede interview vooral ingingen op uw bijlagen en uw taskara (CGVS, p. 3-4). Toch is het bevreemdend dat u bij meerdere gelegenheden waar dit werk ook tijdens deze blijkbaar summiere bevragingen ter sprake kon komen, hier geen gewag van maakte, zoals bij de vraag naar uw werk in Afghanistan, de vraag naar de plaatsen waar u geleefd heeft in Afghanistan of de vraag naar uw studies, terwijl u uw lerarenopleiding bijvoorbeeld wel vermeldde. U kon daarnaast een behoorlijk omvattende versie van uw asielrelaas geven, waarbij ook bijvragen werden gesteld, en greep ook hier toch niet de kans aan om uw legerprofiel aan te halen. Ook toen u tijdens het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of u ooit ander werk had gedaan dan het werk op de velden, zei u dat u nooit iets anders deed (CGVS, p. 6). Het is hier op z'n minst bevreemdend te noemen dat werk dat zo een impact op de rest van uw leven heeft gehad, hier niet spontaan in u opkwam.

Daarenboven legde u amper documenten voor die dit werk konden bewijzen. Bij DVZ legde u omtrent uw werk helemaal geen documenten voor, hoewel u wel andere documenten afgaf, wat opnieuw een kans bood om deze legerdienst aan te halen (CGVS, p. 11, 26). Bij het CGVS legde u eveneens geen formele bewijzen voor die de voltooiing van uw legeropleiding of uw voormalig werk als soldaat bewezen. U verklaarde dat dit bij de lokale NDS niet het gebruik was (CGVS, p. 26), maar men kan hier wel formele documenten van verwachten. U gaf enkel foto's af waar u in legeruniform te zien bent en een kalasjnikov vasthoudt. Het CGVS dient er u echter op te wijzen dat zulke foto's makkelijk kunnen worden geënceneerd of bewerkt en doordat er in Afghanistan een grote mate van documentenfraude heerst, is de bewijskracht van dergelijke documenten zeer relatief indien ze niet worden gecomplementeerd met coherente en gedetailleerde verklaringen, waar u in tekortschiet. Zo kwam u bij de beschrijving van uw opleiding niet verder dan dat u leerde een kalasjnikov te openen, kuisen, gebruiken en u uw collega's leerde beschermen (CGVS, p. 7). Daarenboven gaf u eerst aan dat de training drie maanden duurde, maar sprak hierna over twee maanden opleiding (CGVS, p. 6-7). U gaf geen omschrijving van uw uniform maar verwees de Protection Officer door naar de foto's en kon ook van uw leidinggevendenden geen symboliek op hun uniform omschrijven (CGVS, p. 9). Tot slot was u vaag over de inhoud van uw job, hoewel u wel zo een elf maanden diende. U vermeldde enkel dat jullie raids moesten uitvoeren, hinderlagen moesten voorbereiden en jullie drugshandel bestreden (CGVS, p. 8).

Ten slotte legde u omtrent de timing van dit werk en de daaraan gelinkte woonplaatsen onlogische en volatiele verklaringen af. U stelde in de 9e maand van 2011 te zijn begonnen bij de NDS na uw middelbare school te hebben afgerond. U zou 11 maanden in dienst zijn geweest (CGVS, p. 6-7, 18). Verder in het persoonlijk onderhoud zei u dan weer dat u na uw legerdienst nog uw eindexamens van de 12de graad moest afleggen, wat die eerste uitspraak tegensprak (CGVS, p. 18). Echter blijkt uit uw documenten dat u tussen 2011 en 2013 in Nangharar studeerde en er de 14de graad afmaakte waardoor het niet mogelijk is dat u in diezelfde periode ook in het leger heeft gewerkt, te meer u aangaf dat u tussen 2013-2014 in Nangharar studeerde hetgeen in tegenspraak is met de door u neergelegde documenten hieromtrent (CGVS, p. 4-5).

De combinatie van de late toevoeging van uw werk bij de NDS, de gebrekkigheid van uw documenten en de tegenstrijdigheden in uw beschreven levensloop doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw legerdienst en de effectieve link met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zelfs indien uw werk bij het leger wordt aangenomen, quod non, diende u maar een korte tijd, is dit ondertussen twaalf jaar geleden en kon u nog een lange tijd veilig in Afghanistan blijven. Bovendien blijkt dat u na uw dienst nog een periode in uw thuis dorp bleef wonen en nadien, tot 2014 toen u onderdook, regelmatig terugkeerde zonder enige problemen te kennen ondanks het feit dat uw huis in een gebied lag dat onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 12). Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat er redenen zijn dat alsnog persoonlijk gevisieerd zou worden, waar u niet in slaagt.

Uw verklaringen over de raid door Amerikaanse snipers vanop uw dak en de daaropvolgende bedreigingen waren namelijk onwaarschijnlijk, onlogisch en tegenstrijdig.

Vooreerst is het erg onwaarschijnlijk dat de Amerikanen vlakbij uw huis hun helikopter deden landen, in korte tijd uw huis overmeesterden en hier zonder verdere uitleg zulke militaire actie uitvoerden. U kon niet aannemelijk maken dat ze hier toch uw huis voor kozen zonder verdere toelichting, aangezien u geen connecties met hen had en u ook niet had gehoord van anderen die iets gelijkaardigs hadden meegemaakt (CGVS, p. 18-20). Ook verklaarde u bij DVZ dat de raid 24 uur duurde, terwijl u hier zei dat het de ochtend tot de namiddag besloeg: een frappante tegenstrijdigheid (CGVS, p. 19-20).

U verklaarde bij DVZ ook dat mensen naar uw huis werden gebracht en werden gearresteerd, terwijl u bij het CGVS daar niet spontaan op alludeerde. Toen u hier concreet op werd gewezen, zei u dat u had gezegd dat ze die mensen 'naar daar' brachten. U hield het vaag en kon niet gedetailleerd of duidelijk antwoorden op de vragen wat de Amerikanen precies in uw huis uitvoerden (DVZ vragenlijst, CGVS, p. 20). Bovendien was u inconsistent over hoe Ja. (...) uw betrokkenheid te weten kwam: bij het CGVS zei u eerst dat iedereen het kon zien, en 'misschien iemand hem dat zei, of misschien was hij in het gevecht' (CGVS, p. 20), terwijl u bij DVZ had verklaard dat de zonen van M. A. (...) het hem vertelden (DVZ vragenlijst). Hiermee geconfronteerd, zei u

dat ze inderdaad samen kwamen en zij Ja. (...) vertelden dat u voor NDS had gewerkt en de Amerikanen bij uw thuis een raid hadden uitgevoerd, maar kon u niet verklaren waarom u hierover tegenstrijdig was voor deze kritische vraag u werd gesteld. U kon ook niet aangeven in de tijd wanneer Ja. (...) u hieromtrent contacteerde en wist niet of het voor of na de beëindiging van uw lerarenopleiding was (CGVS, p. 21), wat opmerkelijk is gezien de impact van deze bedreiging. Hierna ontvluchtte u immers uw ouderlijk huis dus men zou kunnen verwachten dat u zulke gebeurtenissen kan situeren in de tijd. Tot slot is het onlogisch dat Ja. (...) u na de moord op Gh. (...) nog een maand gaf om uw onschuld te bewijzen (CGVS, p. 16, 21). Er waren geen manieren waarop u dat kon doen, en ze gaven u hiermee nog ruim kans om te ontkomen.

Deze gebreken in de logica en het verloop van de raid en de daaropvolgende bedreiging zetten uw relaas op de helling, aangezien dit gebeuren het startpunt vormde van de door u beschreven vrees.

Daar komt bij dat u aangaande uw onderduiken bij uw schoonbroer en de moord op hem ook tegenstrijdige en onwaarschijnlijke beweringen deed.

Vooreerst doken tegenstrijdigheden op met uw verklaringen bij DVZ die doen twifelen of u voor uw vertrek effectief al uit uw regio van herkomst was vertrokken. Gevraagd naar uw laatste verblijfplaats in Afghanistan, gaf u bij uw eerste interview bij DVZ aan dat u tot 14 maanden voor uw interview in november 2021 in Azra bleef (verklaring DVZ 04/11/2021). Indien dit klopt, betekent dit dat u na de raid op uw huis in 2014 nog meer dan vijf jaar in uw huis zou zijn gebleven, wat sterk afbreuk doet aan de door u weergegeven bedreigingen.

Bovendien gaf u bij uw tweede DVZ-interview doorheen uw relaas aan de laatste zes jaar op wisselende adressen te hebben verbleven 'omdat u vreesde voor uw leven', wat alweer een grove inconsistentie vormt met uw verklaringen bij het eerste DVZ-interview (DVZ, vragenlijst 3.5). Dit strookt tevens niet met uw weergave bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u spreekt van drie-vier jaar verblijf bij uw schoonbroer in Nangarhar. Het is al met al opmerkelijk dat u dit verblijf bij beide interviews bij DVZ niet zou hebben vermeld. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u met de 'zes jaar wisselende adressen' uw reis naar België inrekende (CGVS, p. 27), maar nog steeds kan men verwachten dat u een verblijfsperiode van drie tot vier jaar die fundamenteel is voor uw verhaal zou hebben vermeld.

Tot slot zijn de gebeurtenissen in Jalalabad erg onwaarschijnlijk. Het is een wel erg groot toeval dat de ouderen van de taliban die uw dorpsgenoten in Azra waren op een afstand van meer dan 60 kilometer op een markt in Jalalabad willekeurig zouden zijn opgedoken en u daar zouden hebben opgemerkt (CGVS, p. 23-24).

Voorts bracht u de moord op uw schoonbroer niet ter sprake bij DVZ, hoewel dit de laatste vertrekaanleiding voor u vormde en dus een elementair element in uw relaas is (DVZ, vragenlijst 3.5). Ook hier verklaarde u bij confrontatie dat u niet de kans kreeg in detail in te gaan op uw relaas (CGVS, p. 27). U kreeg echter de kans dit in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS recht te zetten en voegde hier enkel uw militaire werkzaamheid toe (CGVS, p. 3-4). Ten slotte bleef u na de moord op uw schoonbroer nog veertig dagen op uw verblijfplaats en ondernamen de taliban in die tijd geen pogingen u te vinden en hun bedreigingen waar te maken, hoewel ze net wel erg daadkrachtig hadden gehandeld tegenover uw schoonbroer. Dit doet af de ernst en dringendheid van uw vrees en maakt uw relaas nog ongeloofwaardiger (CGVS, p. 16).

Dat uw vertrek uit uw huis na de raid, uw verblijf bij uw schoonbroer en de moord op hem ongeloofwaardig zijn, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Het is voor het CGVS tevens cruciaal dat u eerlijk zicht geeft op uw laatste verblijfplaatsen voor uw vlucht uit Afghanistan om een inschatting te kunnen maken van toekomstige bedreigingen, waar u bij deze niet in slaagt.

Tot slot wil het CGVS aangeven dat u omtrent het door u verklaarde grondconflict erg weinig specificiteit kon geven behalve uw vermelding dat het een conflict over vruchtbaar en onvruchtbaar land ging en wie de betrokkenen waren (CGVS, p. 10, 14, 23). U legde een document voor waarin de dorpsouderen uw vader opdroegen naar de moskee te komen om te bemiddelen in het conflict, maar dit dateerde van 4 september 2018, toen u volgens uw verklaringen reeds lang bij uw schoonbroer was ondergedoken. U was zelf niet zeker of u toen thuis was of misschien in Nangarhar was om te gaan winkelen (CGVS, p. 17-18), wat er wederom op wijst dat u uw verblijfplaatsen niet kan linken met de door u verklaarde gebeurtenissen, wat sterk afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Dat er omtrent dit conflict aan uw adres persoonlijke bedreigingen zijn geuit binnen het tijds kader waarin u kon betrokken zijn in dit conflict, kon u bijgevolg niet aannemelijk maken. De rest van uw familie woont bovendien nog in uw ouderlijk huis, u heeft contact met hen en ze vertelden u geen noemenswaardige problemen na uw vertrek – hoewel uw broer Kh. (...) ondertussen ook volwassen is geworden en dus een doelwit zou kunnen zijn - wat de geloofwaardigheid van uw toekomstig risico op bedreigingen volledig ineen doet stuiken (CGVS, p. 23).

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c)

niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban

die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In drie middelen voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aan.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift geen stavingsstukken gevoegd.

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;

- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij zij volgende stukken voegt:

- “3. *Staving verklaring afgelegd bij het CGVS met vertaling*
- 4. *Bewijs deelname economisch verkeer in België*”

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat lijdt aan Hepatitis B. Hiernaar gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf u aan dat u sinds vijf maanden de medicatie Viread inneemt en u zich beter voelt. U legde geen medisch attest voor, het interview kon zonder noemenswaardige problemen plaatsvinden en geen enkel signaal wees erop dat het door uw Hepatitis B te moeilijk was de procedure te doorlopen of uw verhaal te vertellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.2. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende

partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Opdat een vluchtrelaas aan deze bepaling wordt getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal heeft uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Deze motieven komen de Raad als pertinent voor omdat ze de kern van het relaas raken en ze vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoekende partij toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het uitgebreide theoretische betoog in het verzoekschrift volstaat daartoe niet. De gemeenplaatsen die zij hanteert -met name dat tegenstrijdigheden en inconsistenties inzake minder relevante details niet mogen meespelen, dat de commissaris-generaal een samenwerkingsplicht heeft, dat zij haar volledige medewerking heeft verleend, dat zij geenszins de bedoeling heeft de Belgische autoriteiten te bedriegen, dat zij formeel achter haar verklaringen blijft staan en niets dan de waarheid heeft verteld, dat haar antwoorden dienen begrepen te worden binnen de grenzen van haar kennis en dat de bevindingen van de commissaris-generaal louter subjectief zijn- volstaan evenmin, nu verzoekende partij dit niet betreft op de specifieke motieven van de bestreden beslissing.

3.6.3. Waar verzoekende partij blootweg wijst op *“het beperkte gebruik van authentieke documenten in (haar) land van herkomst”*, het CGVS *“bovendien geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde”* en haar verklaringen vanuit dit referentiekader moeten begrepen worden, doet zij geheel niks af aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij amper documenten heeft voorgelegd inzake haar voorgehouden tewerkstelling bij de NDS terwijl zij geen afdoende verklaring kan bieden voor het gebrek hieraan – zoals de commissaris-generaal immers motiveert kunnen aangaande dergelijke tewerkstelling wel degelijk formele documenten verwacht worden – en zijn de foto's die verzoekende partij voorlegt waarop zij in legeruniform te zien is en zij een kalasnikov vasthoudt gemakkelijk te ensceneren of te bewerken zodat, samen met de vaststelling dat in Afghanistan een grote mate van documentfraude heerst, deze foto's *an sich* geenszins vermogen haar relaas geloofwaardig te bevinden en derhalve niet volstaan wanneer ze niet gepaard gaan met coherente en gedetailleerde verklaringen. Hetzelfde geldt voor waar verzoekende partij via aanvullende nota nog stukken bijbrengt waarvan zij louter stelt dat deze stukken haar verzoek om internationale bescherming kracht bij zetten. Niet alleen betreffen deze stukken louter kopieën die gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden, kan ook niet blijken dat deze stukken betrekking hebben op verzoekende partij zelf nu deze stukken ene K.M. betreffen die de zoon is van G.J., namen die geenszins overeenstemming met de namen van verzoekende partij en haar vader, en herhaalt de Raad dat stukken hoe dan ook slechts bewijswaarde hebben voor zover haar verklaringen geloofwaardig zijn. Zoals evenwel blijkt schiet verzoekende partij schromelijk tekort daarin. Haar verklaringen over haar voorgehouden tewerkstelling zijn dermate tegenstrijdig, vaag en onaannemelijk waardoor hier geen geloof aan kan gehecht worden. Verzoekende partij laat geheel na op concrete wijze de motieven in de

bestreden beslissing dienaangaande, die wel degelijk betrekking hebben op de kernelementen van haar relaas, te weerleggen. De motieven in de bestreden beslissing blijven dan ook geheel overeind, dit nog temeer, zelfs zo geloof zou moeten gehecht worden aan haar voorgehouden tewerkstelling, *quod non*, de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden motiveert dat: *“Zelfs indien uw werk bij het leger wordt aangenomen, quod non, diende u maar een korte tijd, is dit ondertussen twaalf jaar geleden en kon u nog een lange tijd veilig in Afghanistan blijven. Bovendien blijkt dat u na uw dienst nog een periode in uw thuis dorp bleef wonen en nadien, tot 2014 toen u onderdook, regelmatig terugkeerde zonder enige problemen te kennen ondanks het feit dat uw huis in een gebied lag dat onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 12). Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat er redenen zijn dat alsnog persoonlijk gevisieerd zou worden, waar u niet in slaagt.”*

Door aldus in haar aanvullende nota louter algemene informatie te benadrukken – *COI Afghanistan Country Focus* van november 2024 – en de overtuiging te zijn toegedaan dat zij omwille van haar tewerkstelling wel degelijk risico loopt op vervolging slaagt verzoekende partij er evenmin in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat zij geen gegronde vrees voor de taliban aannemelijk heeft gemaakt te weerleggen. Immers blijkt uit de door de partijen ter beschikking gestelde objectieve landeninformatie (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, augustus 2022, blz. 74-76, EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, EUAA *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, blz. 94) dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Gelet op de pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Zelfs indien uw werk bij het leger wordt aangenomen, quod non, diende u maar een korte tijd, is dit ondertussen twaalf jaar geleden en kon u nog een lange tijd veilig in Afghanistan blijven. Bovendien blijkt dat u na uw dienst nog een periode in uw thuis dorp bleef wonen en nadien, tot 2014 toen u onderdook, regelmatig terugkeerde zonder enige problemen te kennen ondanks het feit dat uw huis in een gebied lag dat onder controle van de taliban stond (CGVS, p. 12). Bijgevolg dient u aannemelijk te maken dat er redenen zijn dat alsnog persoonlijk gevisieerd zou worden, waar u niet in slaagt.*

Uw verklaringen over de raid door Amerikaanse snipers vanop uw dak en de daaropvolgende bedreigingen waren namelijk onwaarschijnlijk, onlogisch en tegenstrijdig.

Vooreerst is het erg onwaarschijnlijk dat de Amerikanen vlakbij uw huis hun helikopter deden landen, in korte tijd uw huis overmeesterden en hier zonder verdere uitleg zulke militaire actie uitvoerden. U kon niet aannemelijk maken dat ze hier toch uw huis voor kozen zonder verdere toelichting, aangezien u geen connecties met hen had en u ook niet had gehoord van anderen die iets gelijkaardigs hadden meegemaakt (CGVS, p. 18-20). Ook verklaarde u bij DVZ dat de raid 24 uur duurde, terwijl u hier zei dat het de ochtend tot de namiddag besloeg: een frappante tegenstrijdigheid (CGVS, p. 19-20).

U verklaarde bij DVZ ook dat mensen naar uw huis werden gebracht en werden gearresteerd, terwijl u bij het CGVS daar niet spontaan op alludeerde. Toen u hier concreet op werd gewezen, zei u dat u had gezegd dat ze die mensen ‘naar daar’ brachten. U hield het vaag en kon niet gedetailleerd of duidelijk antwoorden op de vragen wat de Amerikanen precies in uw huis uitvoerden (DVZ vragenlijst, CGVS, p. 20). Bovendien was u inconsistent over hoe Ja. (...) uw betrokkenheid te weten kwam: bij het CGVS zei u eerst dat iedereen het kon zien, en ‘misschien iemand hem dat zei, of misschien was hij in het gevecht’ (CGVS, p. 20), terwijl u bij DVZ had verklaard dat de zonen van M. A. (...) het hem vertelden (DVZ vragenlijst). Hiermee geconfronteerd, zei u dat ze inderdaad samen kwamen en zij Ja. (...) vertelden dat u voor NDS had gewerkt en de Amerikanen bij uw thuis een raid hadden uitgevoerd, maar kon u niet verklaren waarom u hierover tegenstrijdig was voor deze kritische vraag u werd gesteld. U kon ook niet aangeven in de tijd wanneer Ja. (...) u hieromtrent contacteerde en wist niet of het voor of na de beëindiging van uw lerarenopleiding was (CGVS, p. 21), wat opmerkelijk is gezien de impact van deze bedreiging. Hierna ontvluchtte u immers uw ouderlijk huis dus men zou kunnen verwachten dat u zulke gebeurtenissen kan situeren in de tijd. Tot slot is het onlogisch dat Ja. (...) u na de moord op Gh. (...) nog een maand gaf om uw onschuld te bewijzen (CGVS, p. 16, 21). Er waren geen manieren waarop u dat kon doen, en ze gaven u hiermee nog ruim kans om te ontkomen.

Deze gebreken in de logica en het verloop van de raid en de daaropvolgende bedreiging zetten uw relaas op de helling, aangezien dit gebeuren het startpunt vormde van de door u beschreven vrees.

Daar komt bij dat u aangaande uw onderduiken bij uw schoonbroer en de moord op hem ook tegenstrijdige en onwaarschijnlijke beweringen deed.

Vooreerst doken tegenstrijdigheden op met uw verklaringen bij DVZ die doen twifelen of u voor uw vertrek effectief al uit uw regio van herkomst was vertrokken. Gevraagd naar uw laatste verblijfplaats in Afghanistan, gaf u bij uw eerste interview bij DVZ aan dat u tot 14 maanden voor uw interview in november 2021 in Azra bleef (verklaring DVZ 04/11/2021). Indien dit klopt, betekent dit dat u na de raid op uw huis in 2014 nog meer dan vijf jaar in uw huis zou zijn gebleven, wat sterk afbreuk doet aan de door u weergegeven bedreigingen.

Bovendien gaf u bij uw tweede DVZ-interview doorheen uw relaas aan de laatste zes jaar op wisselende adressen te hebben verbleven ‘omdat u vreesde voor uw leven’, wat alweer een grove inconsistentie vormt met uw verklaringen bij het eerste DVZ-interview (DVZ, vragenlijst 3.5). Dit strookt tevens niet met uw weergave bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u spreekt van drie-vier jaar verblijf bij uw schoonbroer in Nangarhar. Het is al met al opmerkelijk dat u dit verblijf bij beide interviews bij DVZ niet zou hebben vermeld. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u met de ‘zes jaar wisselende adressen’ uw reis naar

België inrekkende (CGVS, p. 27), maar nog steeds kan men verwachten dat u een verblijfsperiode van drie tot vier jaar die fundamenteel is voor uw verhaal zou hebben vermeld.

Tot slot zijn de gebeurtenissen in Jalalabad erg onwaarschijnlijk. Het is een wel erg groot toeval dat de ouderen van de taliban die uw dorpsgenoten in Azra waren op een afstand van meer dan 60 kilometer op een markt in Jalalabad willekeurig zouden zijn opgedoken en u daar zouden hebben opgemerkt (CGVS, p. 23-24). Voorts bracht u de moord op uw schoonbroer niet ter sprake bij DVZ, hoewel dit de laatste vertrekaanleiding voor u vormde en dus een elementair element in uw relaas is (DVZ, vragenlijst 3.5). Ook hier verklaarde u bij confrontatie dat u niet de kans kreeg in detail in te gaan op uw relaas (CGVS, p. 27). U kreeg echter de kans dit in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS recht te zetten en voegde hier enkel uw militaire werkzaamheid toe (CGVS, p. 3-4). Ten slotte bleef u na de moord op uw schoonbroer nog veertig dagen op uw verblijfplaats en ondernamen de taliban in die tijd geen pogingen u te vinden en hun bedreigingen waar te maken, hoewel ze net wel erg daadkrachtig hadden gehandeld tegenover uw schoonbroer. Dit doet af de ernst en dringendheid van uw vrees en maakt uw relaas nog ongeloofwaardiger (CGVS, p. 16).

Dat uw vertrek uit uw huis na de raid, uw verblijf bij uw schoonbroer en de moord op hem ongeloofwaardig zijn, doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Het is voor het CGVS tevens cruciaal dat u eerlijk zicht geeft op uw laatste verblijfplaatsen voor uw vlucht uit Afghanistan om een inschatting te kunnen maken van toekomstige bedreigingen, waar u bij deze niet in slaagt.

Tot slot wil het CGVS aangeven dat u omtrent het door u verklaarde grondconflict erg weinig specificiteit kon geven behalve uw vermelding dat het een conflict over vruchtbaar en onvruchtbaar land ging en wie de betrokkenen waren (CGVS, p. 10, 14, 23). U legde een document voor waarin de dorpsouderen uw vader opdroegen naar de moskee te komen om te bemiddelen in het conflict, maar dit dateerde van 4 september 2018, toen u volgens uw verklaringen reeds lang bij uw schoonbroer was ondergedoken. U was zelf niet zeker of u toen thuis was of misschien in Nangarhar was om te gaan winkelen (CGVS, p. 17-18), wat er wederom op wijst dat u uw verblijfplaatsen niet kan linken met de door u verklaarde gebeurtenissen, wat sterk afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Dat er omtrent dit conflict aan uw adres persoonlijke bedreigingen zijn geuit binnen het tijds kader waarin u kon betrokken zijn in dit conflict, kon u bijgevolg niet aannemelijk maken. De rest van uw familie woont bovendien nog in uw ouderlijk huis, u heeft contact met hen en ze vertelden u geen noemenswaardige problemen na uw vertrek – hoewel uw broer Kh. (...) ondertussen ook volwassen is geworden en dus een doelwit zou kunnen zijn - wat de geloofwaardigheid van uw toekomstig risico op bedreigingen volledig ineen doet stuiken (CGVS, p. 23).” maakt verzoekende partij een vervolging door de taliban louter omwille van haar vroegere tewerkstelling zo deze tewerkstelling al op waarheid berust niet aannemelijk.

3.6.4. Met haar verder evenzeer volledig niet-geconcretiseerd betoog toont verzoekende partij geenszins aan dat de commissaris-generaal een verkeerd referentiekader zou gebruikt hebben. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit algehele lezing van het gehoorverslag blijkt dat er ten aanzien van verzoekende partij onredelijke verwachtingen werden gesteld. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk en haar advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoekende partij noch haar raadsman die haar bijstond tijdens het interview hebben bij het CGVS opgemerkt dat de gestelde vragen het profiel van verzoekende partij te boven gingen. Integendeel, verzoekende partij heeft uitdrukkelijk verklaard alles goed te hebben begrepen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), 3 maart 2023, p. 28). Verzoekende partij en haar advocaat hebben ook niets anders gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekende partij niet kan volstaan met een algemeen betoog zonder dit betoog ook maar op enig concrete wijze toe te spitsen op de motieven van de bestreden beslissing teneinde deze motieven te weerleggen.

3.6.5. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de commissaris-generaal uit bepaalde details in haar relaas tot de ongeloofwaardigheid ervan besluit terwijl zij niettemin had aangegeven dat omwille van de gunstige ligging van haar huis de Amerikanen een strategisch zicht hadden over haar dorp gaat verzoekende partij eraan voorbij dat de commissaris-generaal niet alleen de ongeloofwaardigheid van de Amerikaanse *raid* vanuit haar huis en de daaropvolgende bedreigingen door de taliban afleidt uit haar onaannemelijke verklaring dat de Amerikanen de *raid* vanuit haar huis uitvoerden nu verzoekende partij uitdrukkelijk aangaf geen connecties te hebben met de Amerikanen en zij nog nooit had gehoord van anderen die iets gelijkaardigs met de Amerikanen hadden meegemaakt (CGVS, NPO, 3 maart 2023, pp. 18-20) zodat haar argument dat haar huis een gunstige ligging had om de voorgehouden militaire actie van de Amerikanen vanuit haar huis te verklaren niet overtuigt, maar er evenzeer terecht op wijst dat haar verklaringen omtrent deze *raid* ook tegenstrijdig, incoherent en onlogisch zijn. De desbetreffende vaststellingen betreffen hoegenaamd geen details maar wezenlijke elementen van het vluchtrelaas van verzoekende partij waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat – zo deze voorgehouden feiten op waarheid berusten – zij hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen kan afleggen, *quod non in casu* gelet op de pertinente motivering in de bestreden beslissing ter zake.

3.6.6. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid, enig gebrek aan objectiviteit of enig gebrek aan ernstig onderzoek worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekende partij brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat hetgeen opgenomen in het gehoorverslag niet correspondeert met haar verklaringen, dit nog temeer zijzelf noch haar advocaat enige opmerking hebben gemaakt na het verkrijgen van een kopie van het gehoorverslag.

3.6.7. Het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kunnen bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Immers, met een dergelijk algemeen betoog weerlegt noch verklaart verzoekende partij de in de bestreden beslissing aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en nood aan internationale bescherming.

3.6.8. Inzake het betoog dat verzoekende partij bovendien is getraumatiseerd moet de Raad vaststellen dat *in casu* geenszins (objectieve) stukken voorliggen ter staving van een trauma waarmee een invloed ervan op haar verklaringen wordt aangetoond. *In casu* kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om haar relaas op een consistente wijze uiteen te zetten en volwaardige, consistente, eenduidige, doorleefde verklaringen af te leggen. De Raad moet aanstippen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

3.6.9. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.10. Waar verzoekende partij voorts nog een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 16 december 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota doen hierover niet anders besluiten.

Met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf soennitisch moslim te zijn (CGVS, NPO, 3 maart 2023, p. 6), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (*Verklaring DVZ*, 4 november 2021, punt 10 en CGVS, NPO, 3 maart 2023, p. 4-5), dat zij aldaar nog beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk, waaronder minstens haar ouders, broers, zussen, echtgenote en twee kinderen (CGVS, NPO, 3 maart 2023, p. 10-11), zij hiermee ook nog regelmatig contact heeft (CGVS, NPO, 3 maart 2023, p. 11), dat zij ongeveer 14 maanden voor haar verzoek om internationale bescherming en dus omstreeks *medio* 2020 (*Verklaring DVZ*, 4 november 2021, punt 37) op ruim 30-jarige leeftijd – en dus toen zij reeds gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide – naar Europa reisde, dat zij iets meer dan vier jaar in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

De met de aanvullende nota aangebrachte elementen geven enkel aan dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming in België, met name dat zij werkt. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft *medio* 2020 en iets meer dan vier jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.6.11. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geveiseerd of dat zij behoort tot een groep van geveiseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Logar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER